

9. LA NOVEL·LA

El llibre utilitzat per a la lectura de la novel·la als infants és **L'illa del tresor**. De R.L. Stevenson. Clàssics per als més petits. Barcelona: Editorial Molino, 1999.

Tot i que en l'edició d'aquest llibre el text està adaptat i adreçat als més petits, hem fet algunes adaptacions. Bàsicament hem escurçat i/o suprimit alguns fragments, pocs, que no eren indispensables en l'evolució de la novel·la i que, per la seva llargada, podien presentar alguna dificultat a l'hora de seguir el fil de l'argument.

Abans de començar a llegir la novel·la als alumnes, se'ls ha de situar, tant pel que fa al lloc on passen els fets (Anglaterra), com al protagonista, en Jim, que és qui ens va explicant, a manera de diari els fets i les aventures que va viure amb els pirates quan anava a la recerca d'un tresor.

El text que escrivim a continuació és el de la novel·la tal i com nosaltres l'hem anat llegint als nens.

EL VELL CAPITÀ

Sóc en Jim. Un dia, a l'Almirall, la fonda que els meus pares tenien als voltants de Bristol, va arribar un vell mariner.

Caminava a poc a poc a poc. Duia un carretó i un cofre de mariner.

Era alt i fort, portava una jaqueta blava, una treneta als cabells i tenia una cicatriu molt llarga a la cara. Tot xiulant va fer una ullada al voltant i després es posà a cantar una cançó de mariners:

- *Quinze homes damunt de la caixa del mort, i una ampolla de rom!*

Es va alegrar molt que aquells dies no hi hagués gaire gent a la fonda dels meus pares.

- *És un lloc molt tranquil!* –va dir al pare, llançant-li tres o quatre monedes d'or.

- *Crec que m'hi quedaré.*

En acabar es va dirigir a mi.

- *Ep, noi, et dius Jim, oi? Tu em pots dir capità. Sóc el capità Bill.*

El capità es passava el dia donant voltes pel port sense parar, amb una ullera de llarga vista de llautó.

- *Digues la veritat, Jim* –em preguntava sovint –, *has vist uns mariners per aquí a la vora?*

- *No, senyor, ni un!* –responia jo cada vegada.

- *Noi, avisa'm si veus arribar desconeguts, sobre-tot si és un mariner que té una cama de fusta.- Digues-m'ho de seguida, entesos? De seguida! Et donaré quatre monedes de plata.*

Em sembla que era de l'únic que el vell capità tenia por: del misteriós mariner de la cama de fusta!

Ell si que espantava tothom, quan al vespre s'asseia prop del foc i cantava aquella estranya cançó:

- *Quinze homes damunt de la caixa del mort, i una ampolla de rom!*

- *Canteu, canteu tots alhora!* –manava a tothom qui hi havia a la fonda.

Era un home estrany, molt estrany. Tots li tenien por, tret del doctor Livesey, un vell amic de la família, a qui jo m'estimava molt.

ARRIBA EL GOS NEGRE!

Un matí vaig veure arribar a la fonda un desconegut que també tenia aspecte de mariner.

- *Busco un amic* –va dir. *El meu amic, el capità Bill!*

- *El capità no hi és, senyor. Ha sortit a fer un tomb!* –vaig respondre.

- *Molt bé, doncs, així l'esperaré aquí. Li donaré una sorpresa!* –va dir el desconegut.

Quan el capità va tornar i el va veure es va posar blanc de cop com si hagués vist un fantasma.

- *Bill, em reconeixes, oi?*

- *Recordes els vells temps, quan navegàvem pel mar, tots plegats amb el capità Flint?*

- *Gos Negre! Ets tu!* –va dir el capità Bill.

El Gos Negre em va manar que marxés.

- *Deixa'ns sols, noi!*

Vaig arrencar a córrer tot espantat. Al cap de poc, vaig sentir que cridaven: tots dos es van treure els ganivets i van barallar-se tombant cadires i taules. Després el Gos Negre va fugir.

En aquell moment la porta es va obrir i va entrar corrents els doctor Livesey.

- *Què passa?* –va demanar. *He sentit crits.*

Vam entrar a l'habitació i vam trobar el capità Bill a terra.

El doctor Livesey el va examinar.

- *Res de greu, Jim, només s'ha desmaiat.*

El vam aixecar de terra com vam poder, el vam portar a la seva habitació i el vam ficar al llit.

El capità Bill va obrir els ulls i va dir.

- *El Gos Negre! On ha anat el Gos Negre?*

- *Aquí no hi ha cap Gos Negre* –va dir el doctor Livesey. *Ara heu de reposar.*

L'endemà vaig entrar a veure com estava. El capità Bill em va fer un senyal perquè m'hi acostés, i després em va dir misteriós:

- *Jim, pobre de mi! Fa molt de temps vaig fer de pirata i navegava amb el capità Flint i els seus mariners. El capità Flint és mort, però ara els seus mariners em busquen. Volen el meu cofre, perquè conté un secret.*

- *Ajuda'm, Jim! Avisa'm si tornen a buscar-me!*

- *Sé que tornaran a buscar-me. I quan em trobin serà la fi per a mi* –Va sospirar. *Em donaran la **taca negra!***

- *Què és la **taca negra**, capità?* –vaig preguntar, però no em va respondre.

Tenia molta por i vaig estar a punt d'explicar-ho tot a la mare, però aquell mateix vespre el pare va morir de sobte.

EL CEC MISTERIÓS

L'endemà de l'enterrament del pare, un vell vestit amb roba esparracada es va presentar a l'hostal.

Duia un bastó i una bena als ulls. Caminava encorbat i semblava malalt.

En veu alta va dir:

- *Sóc un pobre cec, algú em pot dir on sóc?*

- *Us trobeu a l'hostal l'Almirall, senyor* –li vaig respondre.
- *Gràcies, jove amic. Em pots ajudar a entrar?* Així que em vaig acostar per ajudar-lo a entrar, ell em va agafar tan fort pel braç que gairebé me'l trenca.
- *Porta'm ara mateix davant del capità, noi, si no serà pitjor per a tu* –va dir-me en veu baixa, amenaçant-me.
- *Deixeu-me, deixeu-me!* –vaig cridar, espantat, però em va tòrcer el braç i em va clavar un pesic.

El capità Bill es quedà parat i espantat de veure'ns. El cec va estirar la mà i va ficar un objecte misteriós a la mà del capità Bill.

Tot seguit va marxar corrents. El capità Bill va obrir la mà tremolant.

- *La taca negra!* –va cridar.
- *Què és la taca negra, capità?* –vaig preguntar-li.
- *És un tros de carta pintat de negre. Vol dir que m'han condemnat a mort! Pobre de mi!* –el capità es va quedar blanc de cop. Tremolant de por es va acostar la mà al pit i va caure estès a terra. Era mort!

Vaig recollir el tros de carta negra i hi vaig llegir: “*Bill, et vindrem a buscar a la fonda a les deu d'avui al vespre! Signat: els pirates de Flint.*”

Ara sí que vaig anar corrents a explicar-ho tot a la mare.

- *Mare, mare, el capità Bill és mort. I a la fonda vindrà una colla de pirates!*
- *Anirem al poble a buscar ajut* –va dir ella. Vam trucar a les portes dels veïns.
- *Què? Una colla de pirates? No us podem ajudar. No hi volem tenir res a veure!* –van respondre tots molt espantats.

La mare, però, no es va desanimar.

- *No tinguis por Jim. No necessitem ningú. Ens en sortirem tots sols!*

Vam tornar corrents cap a l'hostal.

- *Primer de tot, obrirem el cofre. El capità hi devia tenir els diners per al viatge i els hem de recuperar!* –va dir la mare.

La mare va agafar les claus que el capità Bill portava penjades al coll.

Vam agafar una espelma i ens vam acostar al vell bagul del capità: a la tapa hi havia gravada la lletra B. La mare va ficar la clau al pany i el va obrir. Jo sentia una gran curiositat per saber què hi hauria dins el bagul. La mare va dir en veu alta:

- *Al bagul hi ha uns quants vestits nous, una tassa de llauna, dues pistoles, un rellotge vell, dues brúixoles, cinc o sis cargols de mar, un vell a-bric mariner i..., un moment, aquí al fons hi ha una cosa. Un saquet que sembla ple de monedes! Només, però, agafarem el que ens correspon, ni un cèntim més del que ens hauria de pagar pels dies que ha passat a l'hostal.* –va dir la mare.

Es posà a comptar les monedes, calculant quant li devia el capità Bill dels dies que havia passat a l'hostal.

Mentre la mare comptava les monedes em vaig adonar que al fons del cofre hi havia un altre paquet estrany.

- *Mira, mare, què és això?* –vaig preguntar. *Potser és el secret de què parlava el capità?*

Vaig agafar el paquet i me'l vaig ficar a la butxaca. En aquell moment vaig sentir el soroll del bastó del cec.

Aleshores es va sentir un xiulet.

ARRIBEN ELS PIRATES

Vaig apagar l'espelma i vaig sortir a fora corrents.

- *Amaguem-nos sota el pont, mare!* –vaig dir-li tibant-la per la mà.

Ens va venir just. Els pirates ja arribaven. Eren set o vuit. Al davant de tot anava el cec misteriós, que vaig reconèixer per la veu.

- *Tireu a terra la porta!* –va manar.
- *A dins, a dins!* –cridava el cec, impacient.

Algú va cridar:

- *És mort! El capità Bill és mort!*
- *Doncs busqueu el cofre, escorcolleu sense parar! Busqueu el mapa!* –va cridar el cec. Vaig sentir que algú pujava corrents l'escala i entrava a l'habitació del capità.
- *He trobat el cofre del capità Bill!* –va cridar un d'ells. *Però el mapa del tresor no hi és!*

El cec va cridar:

- *El mapa no hi és? Doncs algú se l'ha emportat! Deu haver estat en Jim, el fill de l'amo de la fonda.*

Jo tremolava de por perquè vaig entendre que parlava de mi.

De sobte es va sentir un xiulet.

- *Jim, què passa?* –va dir la mare.
- *Estem salvats, mare! Arriben guàrdies a cavall!*

A alguns pirates els van atrapar els guàrdies i d'altres van aconseguir fugir.

La mare i jo vam sortir de sota el pont on estàvem amagats i vam tornar a entrar a l'hostal on els pirates ho havien regirat tot. Ara ja sabia què buscaven: el paquet embolicat que havíem trobat amagat al fons del bagul del capità.

- *Què deu haver-hi en aquest paquet?* –es preguntava la mare.

Vaig pensar que el doctor Livesey era la persona que ens podia aconsellar.

- *Anem a preguntar-li al doctor, mare!*

Vam arribar a casa del doctor que estava sopant amb una persona important, el senyor Trewlaney. Finalment, després d'insistir-hi molt, ens van deixar entrar.

- *Què vols, Jim,?* –em va demanar el doctor Livesey, encuriosit.
- *Doctor, tinc un paquet misteriós que us vull ensenyar.*
- *El vam obrir plegats: hi havia una llibreta i un full doblegat.* A la llibreta hi havia escrits i anotacions estranyes: dates, quantitats de diners, creus.
- *Deu ser el llibre de comptes del pirata Flint, les creus representen els vaixells que el pirata ha enfonsat!* –va explicar el doctor.

Després va desplegar el full i va aparèixer el mapa d'una illa misteriosa.

A PUNT DE SALPAR!

El mapa donava tota la informació per arribar a l'illa.

- *Mireu això!* –va dir el doctor Livesey, impressionat.

Al mapa hi havia un escrit, al costat de tres creus petites, fetes amb tinta vermella: “el tresor és aquí”.

- *Un tresor? Doncs, no perdem temps* –va dir el senyor Trelawney. *Hem d'anar-lo a buscar ara mateix! Jo ho organitzaré tot! Demà aniré a Bristol a buscar el millor vaixell que hi hagi i una bona tripulació. Jo seré l'almirall; vos, doctor Livesey, el metge de bord. I tu, Jim, també vindràs amb nosaltres!*

Van passar els dies i finalment va arribar de Bristol una carta del senyor Trelawney:

“He aconseguit un vaixell, la Hispaniola, que està ancorat, a punt de salpar. També he trobat un vell i expert mariner que m'ha ajudat a triar la tripulació. Es diu John Silver i té una cama de fusta. L'he contractat com a cuiner de bord. Veniu de seguida a Bristol, som a punt de marxar! Signat: el senyor Trelawney”.

El doctor i jo vam partir immediatament, i després d'un llarg viatge, vam arribar al port de Bristol, que era ple de vaixells i de mariners. Finalment vaig trobar el senyor Trelawney, enfeinat en els preparatius per al viatge.

- *Jim, sort que heu arribat. Vés a la pensió de La Ullera, busca John Silver i dóna-li aquesta carta de part meua!*

- *Ara mateix, senyor!* –vaig contestar.

Vaig córrer cap a la pensió, on vaig trobar John Silver, però en donar-li el missatge vaig veure un tipus sospitos. M'hi vaig fixar més bé.

- *Aquell és el Gos Negre! El reconec! Agafeu-lo!* –vaig cridar, però ja se n'havia anat corrents.

No entenia perquè el Gos Negre era a la pensió i em preguntava qui era, en realitat John Silver. Potser era ell el mariner de la cama de fusta, de qui tanta por tenia el capità Bill.

LA HISPANIOLA

Finalment havia arribat el moment que tant havia somniat. El nostre vaixell La Hispaniola, estava ancorat a port, a punt de salpar. Quan vam pujar a bord es va acostar el capità Smollet i ens va fer anar a la seva cabina.

- *Senyors, us he de parlar!* –va dir, tancant la porta. *Tos els mariners del vaixell saben que busquem un tresor, i això és molt perillós. Sobretot no ensenyeu a ningú el mapa de l'illa! Som a punt de salpar.*

- *Tota la tripulació als seus llocs!* –va cridar. *Lleveu l'àncora!*

Jo estava molt emocionat. Ja érem en alta mar. Per fi havia començat el gran viatge.

DE VIATGE!

En John Silver sabia contar històries fascinants del mar, amb el seu lloro de color verd, penjat a l'esquena, que sempre l'havia acompanyat en tots els seus viatges.

Escoltant-lo i observant els altres mariners, cada dia aprenia alguna cosa nova sobre navegació i em divertia moltíssim explorant tots els racons del vaixell.

Un vespre em va venir de gust menjar una poma. Em vaig ficar a la bóta on guardàvem les pomes; en vaig triar una i vaig menjar-me-la amb molt de gust, i després, amb el moviment de les onades em vaig adormir. De sobte em vaig despertar i vaig sentir que a fora en John Silver deia a alguns mariners:

- *Suposo que sabeu que aquest vaixell es dirigeix cap a una illa on hi ha enterrat un tresor. Voleu ser rics? Us proposo que us poseu tots d'acord i que aconseguim apoderar-vos del mapa.*

- *Ens haurem de desfer del capità Smollet, del doctor Livesey, de l'almirall Trelawney i d'en Jim, però ens esperarem fins que hàgim trobat el tresor i l'hàgim carregat a bord! Confieu en mi!*

Just en aquell moment una veu va anunciar:

- *Terraaa!*

Tots van anar a fora. A l'horitzó es veia una illa.

- *Algú de vosaltres ha navegat mai per aquests paratges?* –va preguntar el capità a la tripulació.

John Silver va fer un pas endavant.

- *Senyor, fa anys quan feia de cuiner en un mercant ens vam veure obligats a aturar-nos per carregar aigua, per això conec bé aquesta illa.*

El capità Smollet li va ensenyar el mapa.

- *N'estàs segur? Aquí tinc un mapa, digue'm si aquesta és l'illa que busquem!*

- *Sí, en diuen l'Illa de l'Esquelet. I ara us ensenyaré on heu de tirar l'àncora!*

Mentre els mariners feien les maniobres, vaig demanar al doctor Livesey de poder parlar un moment.

Juntament amb el senyor Trelawney i el capità Smollet.

- *I doncs, Jim, què passa?*

Aleshores els vaig explicar què havia sentit quan estava amagat dins la bóta de les pomes. Els meus amics em van abraçar emocionats.

- *Ets un noi molt valent, Jim!*

- *Hem d'estar tots molt alerta!*

EL DESEMBARCAMENT A L'ILLA

Vaig observar l'illa amb la ullera de llarga vista. *Que verda que és!*

Tenia moltes ganes d'explorar una illa deserta, i encara més de trobar el tresor, que em moria de ganes d'anar a buscar!

El capità Smollet va reunir la tripulació.

- *Podeu baixar a terra!*

- *Visca!* –van cridar els mariners, corrent a preparar les barques per desembarcar.

John Silver va organitzar l'expedició: sis mariners es quedarien a bord de la Hispaniola i tretze baixarien a terra amb ell.

Jo vaig aconseguir entrar en una barca sense que ningú no em veiés.

Finalment vam desembarcar a la platja. Tot era nou per a mi: sorolls estranys, ocells de tots colors, plantes i flors que mai no havia vist.

Vaig pujar al capdamunt d'un turó, des d'on es veia tota l'illa, recoberta de boscos.

BEN GUNN

De sobte vaig sentir un soroll i vaig veure algú que s'amagava darrera un arbre.

- *Qui ets?* –vaig demanar, espantat.
- *Atura't o disparo!* –vaig cridar amb la mà tremolosa. *Qui ets?* –vaig tornar a demanar, procurant de no demostrar que tenia por.
- *Sóc Ben Gunn, no em facis mal. Fa tres anys que no parlo amb ningú. Estic content d'haver-te trobat!*

El vaig observar amb atenció. Semblava un pidolaire. Anava vestit amb parracs de veles velles i roba de mariner feta malbé.

- *Com has vingut a parar a aquesta illa? Ets un naufrag?*

Ell va sospirar.

- *Pobre de mi! No, noi, no sóc cap naufrag. Em van abandonar a l'illa com a càstig. Abans era pirata i navegava amb el capità Flint. Vaig descobrir que el capità havia amagat un tresor aquí, en aquesta illa.*
- *Així és veritat? De debò hi ha un tresor en aquesta illa?*
- *Si, hi ha un tresor! Fa temps vaig convèncer uns mariners perquè el busquéssim tots plegats però no el vam trobar. Aleshores els meus companys em van abandonar aquí, tot sol. Però, digue'm, noi, tu també has vingut aquí a buscar el tresor?*
- *Si, jo també el busco, juntament amb els meus companys. Ens vols ajudar?*
- *Oi tant que us ajudaré! Estic a favor vostre!* –va respondre ell, content d'haver trobat un amic.

Però mentre parlàvem, vaig sentir un tro de canó.

- *Ha començat la batalla!* –vaig cridar, corrent cap a la platja. Poc després, vaig veure, per damunt dels arbres una bandera anglesa. Vaig continuar corrent i vaig veure que la bandera era al capdamunt de la teulada d'un fortí de fusta. Vaig sentir més trets, aquesta vegada de fusell.

LA BATALLA DE L'ILLA

El fortí era una cabana de troncs al capdamunt d'un turó.

Així que hi vaig arribar, vaig veure el doctor Livesey, que em feia senyal perquè m'amagués.

- *Afanya't, Jim, entra al fortí!*
- *Doctor, estic molt content de veure-us un altre cop* –vaig dir abraçant-lo.

Al cap d'una mica tot va tornar a la calma. Així que vam veure que els pirates se n'havien anat, el doctor va aprofitar per tornar a bord a agafar aliments i municions. Però quan tornava a terra, els mariners que s'havien quedat a la Hispaniola, van enfonsar-li la barca amb una bala de canó.

Va aconseguir, però, arribar a la platja i va córrer cap al fortí.

Així que vam entrar al fortí, vam sentir trets un altre cop. Un vigilant del fortí va agafar la ullera de llarga vista i es va acostar a una finestra.

- *Vull veure qui ens ataca ara. Ah, ja ho veig! Són els mariners que han baixat a terra. Els dirigeix John Silver!*

Ja era fosc. Sabíem que corríem perill, però no em penedia d'haver-hi anat: era feliç de viure aquella extraordinària aventura.

L'endemà al matí em va despertar una veu que cridava:

- *Bandera blanca! Us volem proposar un pacte.*

LA PROPOSTA DE JOHN SILVER

Vaig sortir corrents del fortí i vaig veure John Silver.

- El vell pirata de la cama de fusta va pujar, amb penes i treballs, al turó i es va asseure a terra per parlar amb nosaltres.
- *Us vull fer una proposta* –va dir al capità Smollet. *Ens doneu el mapa del tresor i a canvi jo us prometo que salvareu la vida. Us deixarem pujar al vaixell i us acompanyarem fins al primer port que trobem. Si no ens doneu el mapa del tresor us deixarem abandonats a l'illa sense provisions. Què me'n dieu?* –va preguntar en un to amistós.

El capità Smollet va contestar:

- *Ni parlar-ne! Us recordo que encara sóc el capità i que només jo puc donar ordres!*
- *Us en penedireu!* –va respondre John Silver. I ajudant-se amb la creua per caminar, va desaparèixer pel bosc.

Nosaltres ens vam preparar per a la batalla. El capità Smollet donava les ordres:

- *Jim, tu ajudaràs a carregar les armes. Ja t'ensenyaré com es fa.*
- *Tens por?* –em va preguntar
- *No, senyor!* Vaig respondre.

Havia dit una mentida: tenia moltíssima por! Però volia demostrar que, encara que fos un nen, era valent.

Al cap de poques hores vam sentir crits, i després els pirates van començar a disparar.

- *La batalla ja ha començat!* –va dir el capità. *Tothom al seu lloc!*

De cop, una colla de pirates va sortir del bosc i corrien cap al fortí cridant.

Els pirates disparaven contra nosaltres, que ens protegíem des del fortí.

Per tot arreu hi havia fum i pudor de pólvora dels trets.

Després, de cop i volta, el fum que omplia el fortí va anar desapareixent.

- *Els hem vençut! Els hem vençut!* –va cridar el senyor Trelawey, tot content.

Els pirates fugien i molts d'ells eren a terra mal ferits.

Alguns dels nostres, però, també havien rebut. Tot d'una em vaig adonar que el capità Smollet també estava ferit.

- *No és res, Jim* –em va dir el capità.

Mentre el doctor l'examinava, se'm va acudir una idea: aprofitaria que tots els pirates participaven a la batalla per apoderar-me del vaixell.

Així, mentre els meus companys s'ocupaven de curar les ferides del capità Smollet, vaig sortir del fortí i em vaig dirigir cap a la platja. El nostre vaixell, la Hispaniola, encara estava ancorat a la badia.

A L'ATAAC!

Vaig buscar la canoa que en Ben Gunn havia amagat molt bé. Me la vaig carregar a l'esquena i la vaig posar a l'aigua.

“Ningú no em veurà, a les fosques”, pensava per treure'm la por.

Vaig començar a remar, però la canoa no era gaire estable i més d'un cop vaig estar a punt de caure a l'aigua. Tremolava de fred, però sobretot de por. Finalment vaig arribar vora el vaixell i m'hi vaig acostar en silenci.

Vaig aconseguir agafar-me a una corda i m'hi vaig enfilar, procurant de no fer soroll.

Vaig espigar per una porta i vaig veure que a bord només hi havia dos mariners! A més a més, tots dos es barallaven molt fort.

“Encara és massa aviat per atacar”, vaig decidir.

Així que vaig tornar a la canoa, per esperar el moment just. Mentrestant sentia una cançó que ja coneixia, procedent de la platja: “*Quinze homes damunt de la caixa del mort i una ampolla de rom!*”

Finalment em vaig adormir. Quan em vaig despertar ja es feia clar. Silenciosament, de puntetes, vaig pujar a bord. Els dos mariners estaven ajaguts sobre el pont. Un em va observar, molt sorprès, però no tenia forces per reaccionar.

- *Com et trobes?* –li vaig demanar. *Et porto aigua i menjar.*

- *He vingut a prendre possessió d'aquest vaixell. Ara jo sóc el capità!* –vaig dir, i vaig afanyar-me a arriar la bandera negra dels pirates. *En aquest vaixell ha d'onejar la bandera anglesa!*

El mariner em va fer una proposta:

- *Noi, dóna'm menjar i beure i jo, a canvi, t'ajudaré a dirigir aquest vaixell.*

- *D'acord! Vull portar el vaixell a la badia del nord de l'illa.*

Poc després la Hispaniola navegava a una bona velocitat.

De sobte, em vaig girar i vaig veure el mariner darrera meu armat amb un ganivet. En aquell moment el vaixell va tocar fons i vam acabar tots dos amb les cames enlaire. Em vaig enfilar al pal, però ell em va seguir amb el punyal entre les dents. Em va llançar el punyal, però en aquell moment la nau es va decantar i el mariner va caure al mar.

- *Estic salvat!*

PRESONER DELS PIRATES

Vaig tirar l'àncora i vaig baixar a terra.

“Tinc moltes ganes de reunir-me amb els meus companys!”, pensava, content.

I vaig córrer cap al fortí.

Era de nit i no aconseguia distingir res a les fosques.

Vaig obrir la porta i vaig entrar, però algú va cridar:

- *Què em busques, Jim? Quin plaer tornar-te a veure!*

- *Estimat Jim, els teus amics han acceptat la nostra proposta. Han deixat el fortí, les provisions, el mapa del tresor i se n'han anat.*

Els altres pirates em miraven amb cara amenaçadora.

- *Eliminem-lo!* –va cridar un. *Sí, el noi és un espia!* –cridaven els altres.

John Silver va fer sortir tots els pirates de la cabana i em va parlar fluixet perquè no el sentissin.

- *Escolta'm bé, Jim. He arribat a un acord secret amb els teus amics. Jo els ajudaré però, a canvi, em donaran una part del tresor.*

Els altres pirates no estaven contents. Es van reunir i quan van tornar, van donar a John Silver un full negre.

Un altre cop la taca negra.

- *Ja no et volem com a cap! Ens havies promès un tresor i encara no hem vist ni una moneda.*

- *No enteneu res. Tinc una sorpresa per a vosaltres. Mireu això!*

Aleshores va llançar un full sobre la taula. Era el mapa del tresor!

De sobte els pirates van canviar d'idea.

- *Visca! Visca John Silver!* –cridaven tots alhora.

L'endemà al matí va arribar el doctor Livesey que, segons l'acord, s'havia compromès a visitar els malalts.

- *Jim! Quina sorpresa de tornar-te a veure!* –va exclamar.

- *Doctor, tinc un secret. He agafat el vaixell. Ara està ancorat a la badia.*

El doctor Livesey se'n va anar recomanant-me que anés alerta.

PER FI EL TRESOR!

- *Anem a buscar el tresor!* –cridaven els pirates, portant el mapa que en John Silver els havia donat el vespre abans.

- *Sí, el tresor! Deia, sorneguer, en John Silver. Anem a buscar-lo!*

Però després em va fer l'ullet. Potser rumiava un altre dels seus trucs.

Aviat vam arribar a un pi gros, que tenia un esquelet entre les arrels. En aquell moment vam sentir una veu llunyana que cantava: “*quinze homes damunt de la caixa del mort i una ampolla de rom!*”.

- *És el fantasma del capità Flint!* –va cridar un dels pirates. *Ha vingut a buscar el seu tresor!*

Els pirates ara tenien por, però van decidir de continuar buscant el tresor.

Van seguir les indicacions del mapa, però de sobte es van trobar davant d'un enorme forat buit.

Els pirates van posar-se a cavar, però només van trobar una moneda d'or.

Aleshores es van acostar amenaçadors a John Silver.

- *Aquesta la pagaràs, John Silver!*

En aquell moment es van sentir trets i els pirates van fugir.

- *Doctor Livesey!* –vaig cridar, content. Arribaven els meus amics i darrere seu en Ben Gunn.

- *Però on és el tresor?* –vaig preguntar. *No entenc res!*

Tot va bé! El nostre pla ha funcionat a la perfecció –va dir el doctor abraçant-me. Abans havíem tret el tresor i l'havíem amagat en un lloc segur. Després vam donar el mapa als pirates, perquè ja no servia de res.

Ben Gunn es posà a riure.

- *Heu vist com s'han espantat quan he cantat la cançó de Flint? S'han pensat que havia tornat el seu fantasma.*

Tot seguit vam anar tots a la seva cova. Allà hi havia el capità Smollet.

- *Com esteu senyor?*
- *Ets un noi molt valent, Jim. I també has tingut moltíssima sort.*
- *I vostè, John Silver, què hi feu aquí?* –va preguntar.

Torno a estar al vostre servei, senyor! –va respondre com si res.

Finalment en un racó de la cova, vaig veure el tresor: un munt de monedes d'or.

L'endemà vam portar el tresor fins a la platja i després al vaixell. Així, doncs, molt d'hora al matí, vam partir per tornar cap a casa.

- *Lleveu les àncores!* –va cridar el capità.

La Hispaniola era un vaixell veloç i en poc temps es va allunyar de l'illa.

- *Ja tornem cap a casa!*

Vam navegar dies i dies.

Però així que vam desembarcar al port, John Silver va fugir amb un saquet de monedes d'or.

Finalment vam tornar a casa nostra.

Havia arribat el moment de repartir el tresor. Cadascun de nosaltres va rebre la seva part. Fins i tot jo vaig rebre la meua. Però el més valuós per a mi fou el record d'aquella gran aventura, d'aquell viatge meravellós que mai no oblidaré.

10. ORIENTACIONS RESPECTE A LA LECTURA DE LA NOVEL·LA

1. Cal explicar que aquesta novel·la està situada a Anglaterra i, per tant, tant els noms dels personatges que aniran sortint, com dels llocs, no són coneguts per nosaltres. A Anglaterra es parla anglès i, per aquest motiu, en aquesta novel·la surten noms de persones i de llocs, anglesos: Jim, capità Smollet, John Silver, ..., Bristol, etc.
2. És interessant que a mesura que anem avançant en la lectura de la novel·la, i ja que cada vegada van sortint més personatges, anem fent una llista d'aquests noms en un lloc visible de la classe, per tal que l'alumnat els pugui visualitzar en altres moments, i els vagi memoritzant.
3. Serà convenient treballar amb els alumnes vocabulari que surt a la novel·la com per exemple: *hostal* o *pensió*, *fortí*, *arriar veles*, *ancorar*, *tirar per la borda*, ...
4. Proposem que el mestre vagi llegint la novel·la als infants, aproximadament durant una setmana, una estoneta cada dia. Com a orientació, la distribució que hem fet nosaltres de la lectura dels capítols és la següent:

1a sessió de lectura:

El vell capità

Arriba el gos negre!

El cec misteriós

Arriben els pirates

2a sessió de lectura:

A punt de salpar

La Hispaniola

De viatge!

3a sessió de lectura:

El desembarcament a l'illa

Ben Gunn

La batalla de l'illa

4a sessió de lectura:

La proposta de Long John

A l'atac!

5a sessió de lectura:

Presoner dels pirates

Per fi el tresor!

11. INFORMACIÓ RESPECTE A L'AUTOR DE LA NOVEL·LA

L'autor de L'illa del tresor és Robert Louis Balfour Stevenson (1850-1894). Novel·lista, assagista i poeta escocès.

VIDA

Va néixer el 13 de novembre de 1850 a Edimburg. Fill de pare enginyer, primer va estudiar aquesta carrera i més tard, dret. Molt aviat, però, es va interessar per la literatura. En pocs anys es va situar entre els escriptors més destacats del seu temps.

Malalt de tuberculosi, es va veure obligat a viatjar cercant climes apropiats per al seu estat de salut. Els seus primers llibres corresponen a algunes descripcions d'alguns d'aquests viatges. Un d'aquests viatges va ser un creuer de plaer pel sud del Pacífic, l'any 1889 fins a les illes Samoa, on ell i la seva dona van romandre fins l'any 1894, en un darrer intent de recuperar la salut.

Els nadius de les illes Samoa l'anomenaven "Tusitala" ("el que explica històries"). Va morir a les illes Samoa el 3 de desembre de 1894.

OBRA

La popularitat d'Stevenson es basa fonamentalment en els emocionants arguments de les seves novel·les fantàstiques i d'aventures.

Assolí l'èxit com a novel·lista amb "L'illa del tresor", 1883 i "El cas misteriós del doctor Jekyll i Mr Hyde", 1886. Altres novel·les són: "Segrestat", 1886; "La fletxa negra", 1888; "L'hereu de Ballantrae", 1889 i "Catriona", 1893.